

”LUKSUSTA ON SE, ETTÄ SAA KÄVELLÄ TÖIHIN”

Haastattelu: Lottaliina Lehtinen

Susanna Mälkin kapellimestarinura on ollut nousukiidossa alusta lähtien, ja hurja tahti tuntuu jatkuvan. Viimeisin merkittävä työtunnustus on joulukuun alussa myönnetty Suomi-palkinto. Työ on vienyt Susanna Mälkkiä ympäri maailmaa, ja ensi vuonna hän aloittaa useamman vuoden kiinnityksen Pariisin Ensemble Intercontemporainin musiikillisena johtajana.

Mistä innostuksesi musiikkiin sai aikoinaan alkunsa – oletko muusikkosuvusta?

Meillä ei suvussa ole ammattimuusikkoja, mutta musiikin harrastajia molempien vanhempien puolella. Itse asiassa Pohjanmaalla minulla on pelimannijuuria.

Et siis esimerkiksi saanut lapsena selloa syntymäpäivälahjaksi?

Ei, sellon löysin itse. Minut laitettiin pienenä viulutunneille, mutta vaihdoin selloon kahdeksanvuotiaana ja tykkäsin siitä. Lisäksi olen soittanut pianoa ihan pienestä asti, ja kävin pianotunneilla vielä koko kouluajan. Veljenikin soittivat. Musiikki oli siis sellainen perheemme harrastus, kuten se monessa perheessä on. Olen kyllä kuullut, että olin pienestä asti kiinnostunut musiikista – osasin laulaa ennen kuin opin puhumaan, ja soittelin korva-kuuloilta asioita.

Sinusta tuli menestynyt sellisti (mm. Turun sellokilpailujen voitto vuonna 1994), ja vakiuinen työpaikkakin oli turvattu Göteborgin orkesterin soololistina. Jatkoit kuitenkin

ANNA HUTT

opintojasi Sibelius-Akatemian kapuluokalla. Mistä kipinä kapellimestariopintoihin tuli?

Sain kokeilla johtamista ja huomasi, että siinä yhdistyivät kaikki ne asiat, miten minä haluan kokonaisuuden nähdä. Sellohan ei ole polyfoninen soitin muuten kuin yhtyeessä. Se kokonaiskuva – ensimblen dynamiikka ja kaikki sellainen – oli todella kivaa. Ja johtaminen tuntui jotenkin omalta, käsien motoriikkakin tuntui luontevalta.

Oliko pultissa ollut koskaan sellainen olo, että ”jos minä olisin johtamassa, niin...”?

Varmasti aivan kaikilla muusikoilla on sellaisia hetkiä...

Kapellimestariurasi alkuvaiheista puhuttaessa mainitaan usein Thomas Adèsin *Powder her face* -oopperan esitys Helsingin Musica novassa vuonna 1999, jonka jälkeen säveltäjä kutsui sinut johtamaan teosta mm. Lontooseen. Oliko tapahtuma mielestäsi yhtä merkittävä kansainvälisen urasi kannalta kuin on annettu ymmärtää? Kyllä se tavallaan oli, koska sillä keikalla ollessani tapasin useampia agentteja, joista sitten valikoitui yksi. Se oli ihan konkreettinen askel. Agentin

löytyminen heti valmistumisen jälkeen oli ihan uskomattoman onnekasta. Eihän se silloin tuntunut niin käännteentekevältä; sitä vain meni mukana, mutta jälkepäin voi nähdä, että tietyillä asioilla oli merkitystä. Enhän minä silloin edes tiennyt, miten kansainvälinen koitos kyseisen oopperan tekeminen oli – ei minulla ollut siitä aavistustakaan. Jälkepäin olen ulkomailla törmännyt kriitikoihin, jotka olivat silloin paikalla.

Toisaalta olen myös todella iloinen, että sain silloin tehdä kyseisen oopperan täällä Suo-

”Minun tehtäväni on luoda hyvät olosuhteet sille, että ihmiset voivat soittaa hyvin.”

nessa. Se on hirveän virtuosiin kaikille: soittajille, laulajille ja kapellimestarille – se oli aikamoinen tulikaste. Viime keväänä tein yhden Adèsin ensemble-teoksen, joka on suunniteltu samalta ajalta kuin ooppera, ja tajusin, miten hankala kappale se oikeastaan on. Ja kaikki se muukin, mitä nyt oopperaproduktioon voi liittyä. Suorastaan ihmettelin, miten olen aikoinaan pystynyt sen tekemään.

Agenttinasi toimii arvostettu englantilainen Harrison Parrott -toimisto. Miten sopimusasiat hoidetaan käytännössä? Sopimukset tehdään kaikki kerrallaan, eikä minua koskaan pakoteta minnekään. Kun toimistoon tulee tiedustelu, he kertovat siitä minulle ja kysyvät, kiinnostaako. Sitten saatetaan keskustella siitä, että kannattaisiko kiinnostaa. Koskaan ei tungeta minnekään.

Suomessa työkutsut tulevat usein suoraan minulle, mutta ohjaan asian eteenpäin toimistoon – joko siitä syystä, että kalenteri on sekainen, tai sitten joku tapauksessa sopimusneuvottelujen takia.

Olen ollut järjestelyyn tyytyväinen. Kun tekee töitä monessa paikassa, täytyy suunnitella kokonaisnäkemys siitä, miten aikansa käyttää. Jos minun pitäisi olla oman itseni sihteeri, minun pitäisi olla aina tavoitettavissa. Enkä voi olla, koska minun pitää tehdä sitä varsinaista työtä. On hirveän ihanaa että on joku, joka hoitaa kaikki käytännön asiat. Toimisto on vieläpä hyvässä maineessa. Agentin listoille pääseminen oli siis ilman muuta todella onnekasta.

KAPPELLIMESTARIN VASTUU

Aistiiko kapellimestari uuden orkesterin eteen astuessaan, millainen yhteishenki orkesterissa vallitsee?

Kyllä sen aistiin aika tavalla, ja työn edetessä sitä myös koko ajan tarkkailee.

Onko sinulla tapana soitattaa orkesterilla ensin joku pätkä selvittääksesi, miten orkesteri soi?

Jotakuinkin näin, kyllä. Ensin pitää ”katsastaa maasto” – selvittää orkesterin ominaisuuksia, kuten reaktioherkkyyttä tai sointipalettia, jotta tiedän millaisella alueella liikutaan ja mikä on se kaikkein tärkein asia, josta kannattaa aloittaa. Asiaan vaikuttaa myös se, millaista musiikkia on tekeillä. Jos teos on hirveän monimutkainen, pitää ehkä ensin selittää. Pääsääntöisesti yritän kuitenkin puhua aluksi mahdollisimman vähän, jotta homma lähtisi soistosta.

Onko koskaan käynyt niin, että ne asiat, jotka haluaisit toteuttaa, eivät kerta kaikkiaan toimi orkesterissa – orkesteri ei vaikkapa soi, kuten haluaisit? Mitä silloin pitää tehdä?

Niihän se on oman itsensäkin kanssa, ettei aina välttämättä

”Kapellimestarin kädenjälki näkyy selvästi orkesterin työskentelykulttuurissa.”

pääse siihen ihan optimaaliseen tulokseen. Esimerkiksi tempojen osalta, jos haluaisi ottaa jonkun kohdan todella virtuoosisesti, mutta se ei kerta kaikkiaan mene, niin ei ole mitään järkeä puskea omaa tempoa läpi. Toisaalta, jos on ihan ilmiömäinen soittaja ja huomaa, että kaikki toimii mielettömän hyvin, voi antaa vapauksia. Sehän on sellaista kamarimusiikillista leikkiä, molemmin puolin.

Voiko hyvä kapellimestari saada huononkin orkesterin soimaan hyvin? Miten paljon kapellimestarilla ylipäätään on vastuuta asiasta?

Asiassa on monta puolta. Ensinnäkin on muistettava, että kapellimestari on paikalla ehkä neljä päivää, mutta muusikot soittavat orkesterissa koko ajan. Ei voi ajatella, että orkesterin sointi olisi vain kapellimestarista kiinni – eihän tässä mitään poppamiehiä olla. Toisaalta, kyllä kapellimestari myös vaikuttaa orkesterin sointiin. Esimerkiksi ylikapellimestarin ja vierailijan kapellimestarin kädenjälki – pitkäjänteinen työ tai nopea tulos – ovat kaksi aivan eri asiaa.

Koko ajan pitää tietenkin pyrkiä parhaaseensa, mutta se, miten sen tekee ja kuinka paljon jättää soittajille omaa vastuuta, vaihtelee todella paljon. Kaikki orkesterit eivät pysty samaan. Erittäin hyvät orkesterit ovat sellaisia, ettei kaikkiin asioihin edes tarvitse puuttua, koska ihmisten oma oivallisuus toimii aktiivisesti. Ne ominaisuudet, jotka huippuluokan orkesterimuusikolta tarvitaan, ovat siis aivan samoja kuin huippuluokan solistilla.

Onko sinulle koskaan tullut sellainen olo, ettet lopulta haluaisi mennä koko konserttiin, koska asiat eivät ole toimineet?

Tietenkin on kivoja ja vähemmän kivoja viikkoja. Tosiasia kuitenkin on että se, mitä minä teen, on impulssien antamista, ja soundi tulee soittajien soittamista. Hyvä orkesterimuusikko tietää aivan yhtä hyvin kuin minäkin, että kyse on vuorovaihtuksesta. Minun tehtäväni on

sen työn kautta pääsee pureutumaan syvemmälle. Joskus saatetaan käydä niin, että kiinnityksen alussa orkesteri ei kerta kaikkiaan ymmärrä mistä on kysymys, jos uusi kapellimestari tekee asioita aivan eri tavalla kuin mihin on totuttu. Vasta parin vuoden päästä ihmiset alkavat hahmottaa, että ahaa!

Jos verrataan vaikka siihen, miten mielettömän hidasta soittimen opiskelu on, niin tavallan kapellimestarin työkin on sellaista instrumentin finessien kehittämistä. Enkä missään tapauksessa tarkoita, että kapellimestari opettaisi orkesteria. Pitää vain olla jonkinlainen yhtenäinen tapa soittaa, ja kapellimestaria tarvitaan vetämään se yhtenäinen linja. Kappaleet on sävelletty siten, että orkesteri on yhtye, ja jos orkesteri ei ole yhtenäinen, se ei kuulosta yhtä hyvältä.

TYÖTÄ SADAN SILMÄPARIN ALLA

Kun ajatellaan kapellimestarin työtilannetta, sinulla on alusta lähtien noin sata ihmistä arvostelemassa työskentelyäsi. Tiedostaako sitä, ja miltä se tuntuu?

Kyllähän sen tiedostaa, mutta kaikki soittajat eivät ehkä tule tiedostaneeksi sitä, että minä teen koko ajan samanlaisia homioita heidän soistostaan... Totta kai on kiva, jos joku arvostaa sitä mitä teen, mutta ei se ole minun motiivini. Enhän minäkään hatusta keksi niitä asioita, vaan ne tulevat minulle noteista.

Entä orkesterin sisäiset suhteet – jos ne ovat tulehtuneet, kaikki ulkoiset ärsykkeet saatetaan kokea pahoiksi?

Kyllä, ilman muuta. Jos ihmiset ovat yliherkkiä mille tahansa uudelle, sen kyllä huomaa. Tämä onkin aivan hirveän mielenkiintoinen asia. Ihmiset ovat saattaneet soittaa vain yhdessä orkesterissa ja ovat tottuneet ajattelemaan, että orkesterin pitää olla tietynlainen. Sen sijaan, kun itse on nähnyt monia orkestereita, huomaa, etteivät asiat olekaan niin yksiselitteisiä.

Joskus voi olla niinkin, että teen samaa kappaletta useamman orkesterin kanssa ja harjoitan aivan samalla tavalla, mutta toisessa se toimii ja

toisessa ei. Tämä meneekin sitten metafysiikan puolelle. Jotkut orkesterit voivat loukkaantua siitä, että tekee todella tarkkaa harjoitustyötä, kun taas toiset saattavat loukkaantua, jos sitä ei tee. Tässä tullaan jälleen kysymykseen siitä, mihin orkesteri on tottunut. Jos soittajien motiivi on se, että pääsee puoli tuntia aikaisemmin kotiin, soittokulttuuri on erilainen kuin sellaisessa orkesterissa, joka haluaa tehdä asiat mahdollisimman hyvin. Yllättävän usein minulle on orkesterista tultu sanomaan, että ihanaa, kun joku kerrankin harjoituttaa. Se kertoo orkesterin kunianhimosta. Itsetyytyväisyys on alamäen takuuvarma merkki.

Suomen orkesterikentässä on ollut havaittavissa homogeenisyyttä, mikä on toisaalta ollut yhteen hitsaavaa, mutta myös aiheuttanut umpioitumista. Uskon kuitenkin, että orkesterikulttuuri on Suomessa muuttumassa, koska nuori polvi on käynyt soittamassa Mahler-orkestereissa ja muissa ja näkee, miten asiat voidaan tehdä.

Toisaalta olen sitä mieltä, että kaikenlaiset yleistyksiset näissä asioissa ovat hirveän vaarallisia, koska kaikki orkesterit ovat erilaisia. Lisäksi jokainen orkesteri koostuu pienistä ryhmistä: esimerkiksi alttoviulusektio saattaa olla aivan erilainen kuin ykkösviulu. Tai pasunistit voivat suhtautua vaikkapa ykkösviulujen harjoittamiseen aivan eri tavalla – ovatko he sitä mieltä, että se on orkesterille hyväksi, vai ajattelevatko he, että jatketaan jo, meillä on tylsää.

Onko työteon kannalta merkitystä sillä, tunteeko muusikkoja henkilökohtaisesti?

On sillä merkitystä. Kyllä sen huomaa, tuttujen kanssa on hirveän kiva tehdä töitä. Toisaalta minulla on monia sellaisiakin kokemuksia, että jo vartitunnissa tuntuu siltä kuin olisi tehty ennenkin töitä yhdessä.

Muutama viikko sitten eräs norjalainen muusikko kertoi, että hän on ollut freelancerina kolmessa eri orkesterissa minun johtamillani viikoilla, ja kaikki viikot ovat olleet erilaisia. Olosuhteet vaihtelevat niin paljon.

OHJELMISTOVALINTOJA

Sinut yhdistetään usein nykymusiikkiin. Onko kapellimestarilla vastuu siitä, että nykymusiikki pääsee esille?

Kyllä. Kapellimestarin täytyy käyttää oikein mahdollisuutensa vaikuttaa asioihin esimerkiksi orkestereiden ohjelmistosuunnittelussa. On vähän itsekästä, ellei ajattele musiikkielämää kokonaisuutena. Mutta kyllä muusikotkin saavat olla aktiivisia ohjelmistopolitiikassa.

Rondo-lehden haastattelussa (8/2005) mainitsit, että kuuloaistin pitäisi kokea renessanssi. Uteliaisuutta musiikin suhteen ei kauheasti ole vallalla, vaan on tietynlaista ennakkoluuloisuutta. Vähän kuin lapsilla: sanotaan "yäk, pahaa", vaikka ei ole edes maistettu. Yleisö saattaa jättää tulematta konserttiin, koska ajatellaan, että "se on kuitenkin taas jotain, mistä minä en mitään ymmärrä" – sen sijaan, että ajateltaisiin "ahaa, tällaista minä en ole vielä kuullutkaan".

Jos verrataan kaupallisiin radiokanaviin, jotka edistävät ar-

tistien levymyyntiä voimasoi-

tolla, ehkä myös kaupunginorkestereiden tulisi "pakkosyötää" nykymusiikkia yleisölle? Niin, jotenkin ovelasti... Onhan siitä hyviä esimerkkejä, mitä esimerkiksi Jonte (Storgårds) tekee Lapin kamariorkesterin kanssa. Eikä siinä ole kyse mistään pakkosyötöstä, vaan siitä, että avataan ihmisten silmät – eli korvat.

Aloitat ensi vuonna Pariisin Ensemble Intercontemporainin musiikillisena johtajana. Orkesteri on juuri tällainen uutta musiikkia esittelevä kokoonpano.

Kyllä, se on perustettu sitä varten, että olisi orkestereita, jotka ovat "etulinjassa". Orkesteri myös tilaa jatkuvasti uusia teoksia. Ensemble on siitä erityinen, että muusikot ovat vakinaisessa työsuhteessa. Meillähän esimerkiksi Avanti! on freelanceripohjainen.

Mitä muutoksia Ranskan-kiin-

nitys tuo työelämääsi?

Varsinainen kiinnitys alkaa syyskuussa, ja tulen olemaan siellä suhteellisen paljon. Saatan siis olla ulkomailla yhtä paljon kuin nykyäänkin, mutta tästä ajasta suuremman osan Ranskassa. Sopimus on tehty kolmeksi vuodeksi, ja jos sen jälkeen tuntuu kivalta ja yhteistyö on molempien osapuolten osalta onnistunut, niin katsotaan jatkoa.

Pariisi on yksi Euroopan hienoimmista paikoista ja siellä on todella paljon suomalaisia, kiivoja sellaisia. Ei siis ole mitenkään mahdotonta, ettenkö voisi sinne asettua. Mutta se on ihan hirveän iso kysymys, joka riippuu monesta asiasta.

Pidätkö ajatuksesta, että sinulla olisi yksi "pääorkesteri", ja muita keikkoja olisi hajanaisemmin?

Kyllähän reissaaminen on hirveän raskasta sekä fyysisesti että psyykkisesti, ja sitä haluaa mini-

”Yllättävän usein minulle on orkesterista tullu sanomaan, että ihanaa, kun joku kerran harjoituttaa. Se kertoo orkesterin kunnianhimoista.”

moida. Yksi vanhempi kollega sanoikin, että kannattaa matkustaa niin kauan kun vielä jaksaa. Jossain vaiheessa tulee kuitenkin sellainen olo, että nyt ei enää tätä.

KIIRE JA MUITA AIHEITA

Kuinka monen vuoden kalenteri sinulla on käytössäsi?

Kevääseen -09 asti työt ovat tiedossa Pariisiin kiinnityksen takia, mutta kyllähän kalenteri elää. Toisaalta ihmiset, joilla on vakituinen työpaikka, tietävät kalenterinsa 20–30 vuotta eteenpäin, eihän se sen kummempaa ole.

Joskus tuntuu vähän pahalta, jos joku todella pitkä matka sovitaan pari-kolme vuotta etukäteen. Tulee sellainen olo, että haluankohan minä sitten todellakin matkustaa Australiaan juuri tuolloin. Eri asia on, jos kyse on vain viikon mittaisesta keikasta.

Oletko joutunut kieltäytymään työtarjouksista, koska kalenteri on jo täynnä?

Kyllä niitäkin tulee, ja se on tosi kurjaa. Sitten täytyy olla kärsivällinen ja ajatella, että ehkä sama tilaisuus tulee eteen myöhemminkin. Ihminen ei voi revetä joka paikkaan. Joskus on myös pakko ajatella, että nyt pitää olla kotona.

Oletko joutunut tekemään suuria henkilökohtaisia uhrauksia, jotta voit toteuttaa haluamaasi ammattia?

En koe niin, sillä asiat ovat menneet hirveän luontevasti tällä tavalla. En ole joutunut tekemään sillä lailla suuria valintoja. Kun olin Göteborgissa ja minulla oli hyvä orkesteripaikka, olisin voinut aloittaa ns. normaalin elämän. Pitkään mietittyäni kuitenkin päätin, etten jää sinne. Se oli iso päätös, joka ei syntynyt ihan yhdessä yössä. Mutta kun uskalsin sen tehdä, asiat ovat menneet aika nopeasti.

Kapellimestarin työ on aika yksinäistä. Miten vieraassa kaupungissa jaksaa olla työssä

parhaimmillaan, vaikka vapaa-aika ei aina olisikaan niin mukavaa?

Onhan se yksinäistä, mutta jaksaminen itse asiassa vähän vaihtelee – oikeastaan aika paljonkin. Mitä enemmän on kokemusta, sitä leppoisampaa työn tekeminen on.

Asian toinen puoli on se, että energiaa säästyy työhön. Harjoitusten pitäminen on kuitenkin sellaista, että pitää olla hirveän keskittynyt, jotta ajan voi hyödyntää maksimaalisesti. Jos juoksis museoissa ja tapaisi kavereita illalla, ajatukset voisivat harjoituksissa harhailla.

Onko sinulla tiettyjä tapoja rentoutua, tai kaipaatko ylipääntään nollaamista?

”Näköaisti vie nykypäivänä lähes kaiken huomion. Hyvä kun edes huomataan, soiko mikään vai ei.”

Totta kai. Rentoutumistavat vähän vaihtelevat, mutta ovat todella simppeleitä juttuja. Jos esimerkiksi menee saunaan tai kylpyyn illalla, saa paremmin unen päästä kiinni. Myös liikunta on hyvä.

Aina kun tulen kotiin, yritän normalisoida elämäni niin pian kuin mahdollista. Matkustaminen rasittaa elimistöä, joten senkin takia on hyvä saada happea liikunnasta. Jokainen tietää, miten raikas olo on sen jälkeen, kun on joutunut istumaan lentokoneessa ja odottelemaan lentokentillä. Sitä nuuttuu.

Yritän tehdä niin, että minulla on sekä syksyisin että keväisin yksi periodi, joka on varattu omaa opiskelua varten – jotta elämä ei olisi jatkuvaa reissamista.

Soitatko vielä selloa, vai onko sellosta tullut vain yksi orkesteri-osoitin muiden joukossa?

Kyllä minulla orkesterissa aina korva kuuluu, mitä sellot tekevät. Soitan hirveän vähän, mikä on todella tyhmää. En haluaisi edes tunnustaa, etten soita juuri ol-

lenkaan, mutta kyllä se taitaa vähän niin olla.

Sellonsoitto vaatii aika paljon voimaa, ja kun voima on lähtenyt, sen rakentaminen on hirveän hidasta. Viime vuonna tein yhden kamarimusiikkikonserтин Stavangerissa. Soitimme Schubertin kvinteton, ja minä soitin vieläpä ykkösellostemman. Oli kiva huomata, että sain itseni soittokuntoon, mutta kyllä siihen puoli vuotta meni. Kyse on lihasmuistista. Muistan, että aikoinaan kun olin hyvässä soittokunnossa, kahden päivän paussikin tuntui, joten entäs nyt kun on mennyt monta kuukautta!

Kyse ei ole itsekriittisyydestä, päinvastoin. Amatöörimäinen ilo siitä, että soittimesta saa vielä äänen, kasvaa suureksi.

Pakko tehdä yksi sukupuoleen liittyvä kysymys. Oliko vaikeaa valita esiintymisasuksi ”frakin korviketta”?

Minulle ei ole koskaan tullut mieleenkään, että käyttäisin jo-

tain muuta kuin sitä, mitä nyt käytän. Huomasin jo sellistina, että suurin osa vaatteista ei kerta kaikkiaan sovi päälle, koska hartioiden pitää liikkua eikä voi olla kovin kapeata hametta. Tavallaan muutos sellostesta kapuvaatetukseen on aika pieni – en ole koskaan pystynyt esiintymän kapeassa iltapuvussa.

Kapellimestarina elekielen pitää olla sellainen, ettei sitä rajoita mikään. Jos minulla olisi tiukka mekko päällä, se ei näyttäisi hyvältä. Tiukka iltapuku joko ratkaisi fortissimoakordin kohdalla, tai sitten kävisi niin, etten tekisi kunnollisia fortissimoja ollenkaan, koska haluaisin olla söpösti siinä mekossa.

Esimerkiksi laulajilta odotetaan sitä, että he tuovat tulvahduksen glamouria lavalle, mutta minä näen kapellimestarin roolin toisenlaisena. Olisi hirveän itsekästä käyttää se tilanne siten hyödyksi. Tietenkin kapellimestari on keskeinen, mutta itse haluan olla mahdollisimman neutraali, jotta musiikki voi olla mahdollisimman tärkeässä roolissa. Jos minä

rupeaisin oman glamourini liipunkantajaksi, koko homma menisi väärään osoitteeseen.

Tästä tulikin mieleeni, että minun mielestäni on hyvän näköistä, että orkesteri on mustissa. Voi kuitenkin olla, että klassisessakin musiikissa täytyy enemmän ja enemmän ottaa visuaaliset asiat huomioon. Kun maailma kerran on niin visuaalinen, sille ei kannata ummistaa silmiään. Sitä tarkoitinkin puhuessani kuuloaistin elvyttämisestä. Näköaisti vie nykypäivänä lähes kaiken huomion. Hyvä kun edes huomataan, soiko mikään vai ei.

MYÖTÄTUULTA

Sait juuri Suomi-palkinnon (20.000 euroa) tunnustuksena merkittävästä taiteellisesta urasta. Miltä nyt tuntuu?

Minähän olen sanaton. Se tuntuu todella hienolta, olen siitä tosi otettu. Ei muuta voi sanoa, kuin ohhoh. Ehkä jonkinlainen suomalainen syllisyysdentunto nostaa päätään, kun ajattelen että eikö nyt joku muu olisi ansainnut sitä minua paremmin.

Vaikka minulla ei tällä hetkellä ole palkinnolle mielessä mitään erityistä käyttökohdetta, saattaa se mahdollistaa jonkin projektin, josta olen haaveillut.

Miten yli päättään suhtaudut tällaisiin palkintoihin tai kilpailuihin?

Olenhan minä itsekkin kilpaillut. Silloin, kun Turun sellokilpailut menivät hyvin, se oli minulle tärkeää. Olen aina ollut hyvin itsekriittinen, ja menestys kilpailussa oli sellainen kannustin, että ”kyllä tämä on ihan okei, jatka vaan”.

Kapellimestarihommissa minulla on nyt ollut niin paljon myötätuulta, että Suomi-palkinnon saaminen tuntuu melkein siltä, että myötätuulta on liikaa. Olen aivan hirveän iloinen kaikista niistä tilaisuuksista, jotka minulle on näissä töissä annettu.

Miltä lähitulevaisuus näyttää?

Nyt tuntuu suorastaan lomalta, kun ei tarvitse matkustaa minnekään. Johdan Kansallisoopperaan *Ruusuritaria*, ja tammikuun lopussa alkaa Saariahon *L'amour de loin*’in repriisi. Nyt on siis ihana kolmen kuukauden periodi, jolloin voin kävellä töihin. Se tuntuu todella luksukselta.